

140

147-140

ORIGINAL DOCUMENTS IN SAFE

Case No. 147

Date of filing: 9-5-91

** AWARD - Type of Award Award
- Date of Award 9, 5, 91
 pages in English 27 pages in Farsi

** DECISION - Date of Decision _____
 pages in English pages in Farsi

** CONCURRING OPINION of _____
- Date _____
 pages in English pages in Farsi

** SEPARATE OPINION of _____
- Date _____
 pages in English pages in Farsi

** DISSENTING OPINION of _____
- Date _____
 pages in English pages in Farsi

** OTHER; Nature of document: _____

- Date _____
 pages in English pages in Farsi

AWARD

Case No. 147

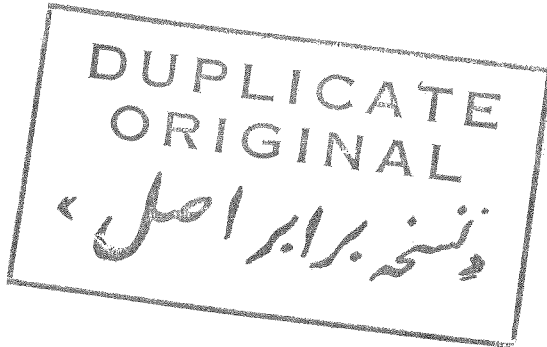
Chamber One

پرونده شماره ۱۴۷

شعبه یک

حکم شماره ۱ - ۱۴۷ - ۵۱۱

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دیوان داری دعاوی ایران - ایالات متحدہ
FILED	ثبت شد
DATE	9 MAY 1991
	تاریخ ۱۳۷۰ / ۲ / ۱۹

رام اینترنشنال اینداستریز، اینک. ("رام") ،

یونیورسال الکترونیکس، اینک. ،

جنرال اوییشن سپلای، اینک. ،

گالکسی الکترونیکس کورپوریشن، اینک. ،

خواهانها،

- و -

جمهوری اسلامی ایران،

نیروی هوایی جمهوری اسلامی ایران ،

خواندگان.

 حکم

حاضران:

از جانب خواهانها:
آقای بری دی. اپستین،
وکیل دعاوی،
آقای ماروین چارتر،
رام اینترنشنال، و سایرین.

از جانب خواندگان:
آقای علی حیرانی نوبری،
نماینده رابط دولت جمهوری اسلامی ایران،
آقای محمد حسن بردبار،
مشاور حقوقی نماینده رابط،
آقای غلامرضا داوریان،
مشاور حقوقی نیروی هوایی،
آقای محمد ابراهیم نوری،
نماینده نیروی هوایی.

سایر حاضران:
خانم لوسی رید،
نماینده رابط دولت ایالات متحده،
آقای مایکل اف. رابوین،
قائم مقام نماینده رابط دولت ایالات متحده.

صفحه

۴	اول - مقدمه
۵	دوم - طرفین دعاوی
۶	سوم - دعاوی و دعاوی متقابل
۶	الف - دعاوی
۱۰	ب - دعاوی متقابل
۱۱	چهارم - واقعیات و اظهارات
۱۹	پنجم - دلایل حکم
۱۹	الف - صلاحیت
۲۰	ب - ماهیت
۲۵	ج - دعاوی متقابل
۲۶	د - هزینه‌ها
۲۶	ششم - حکم

اول - مقدمه

۱ - دعاوی پرونده حاضر از قراردادهای مختلف منعقد در سال ۱۹۷۵ ناشی می‌شود که به موجب آنها مقرر شده بود خواهانها، رام اینترنشنال اینداستریز اینک، ("رام")، یونیورسال الکترونیکس اینک، جنرال ایوییشن سپلای اینک و کالکسی الکترونیکس کورپوریشن اینک ("کالکسی") (۱) قطعاتی جهت یک سیستم رادار در ایران در اختیار نیروی هوایی ایران قرار دهند. خواهانها، هر یک را "سا" و اصلاتا، خساراتی کلا" بالغ بر -/۹۵۸،۱۲۷،۱۳ (۲) دلار امریکا به اضافه بهره، بابت نقض ادعایی قرارداد توسط نیروی هوایی ایران مطالبه می‌نمایند. خسارات مورد مطالبه شامل نفویتی منافع مورد انتظار بابت کالاهایی که خواهانها حسب ادعا برای تهیه آنها وارد قرارداد شده و/ یا تولید نموده، ولی بعد از آغاز سال ۱۹۷۹ به نیروی هوایی ایران و یا کارگزار وی تحویل نشده بود، و نیز شامل خسارات تبعی و هزینه‌های حقوقی می‌شود. خواندگان جمهوری اسلامی ایران و نیروی هوایی جمهوری اسلامی ایران ("نیروی هوایی ایران") منکر هرگونه مسئولیتی هستند و دعوای متقابلی به خواسته ۴۲،۳۷۴،۴۲۸/۳۲ دلار امریکا بابت خساراتی که حسب ادعا بر اثر قصور خواهانها در تحویل کالاهای متحمل شده‌اند اقامه کرده‌اند. جلسه استماع مقدماتی پرونده در تاریخ ۲۳ فروردین‌ماه ۱۳۶۳ [۱۲] آوریل ۱۹۸۴] و جلسه استماع در تاریخهای ۲۹ و ۳۰ شهریورماه ۱۳۶۸ [۲۰] و ۲۱ سپتامبر ۱۹۸۹ برگزار گردید.

(۱) - دعوای فالکن ایوییشن، که از وی نیز بدوا" به عنوان خواهان نام برده شده بود، در جلسه استماع مقدماتی مسترد و به موجب دستور مورخ ۱۴ اردیبهشت ماه ۱۳۶۳ [چهارم مه ۱۹۸۴] شعبه از پرونده حذف گردید.

(۲) - مبلغ اولیه خواسته کلا" بالغ بر -/۱۲،۷۵۰،۰۰۰ دلار امریکا می‌شود که بعدا" به -/۱۳،۵۱۳،۹۵۸ دلار امریکا افزایش یافت. در جلسه استماع خواهانها مبلغ -/۳۸۶،۰۰۰ دلار از خواسته دعوی را به ادعای وجود پاره‌ای اشتباهات محاسبه‌ای کاهش دادند.

دوم - طرفین دعاوی

۲ - طرفهای پرونده حاضر همان طرفهای پرونده شماره ۱۴۸ هستند که به اقلامی مربوط می‌شد که تا پایان ژانویه ۱۹۷۹ به انبار نماینده نیروی هوایی ایران در ایالات متحده تحویل شده بود. دیوان داوری در تاریخ ۲۸ مردادماه ۱۳۶۲ [۱۹] اوت ۱۹۸۳ حکمی در پرونده شماره ۱۴۸ صادر کرد. رجوع شود به: حکم شماره ۱-۱۴۸-۶۷ در پرونده رام اینترنشنال اینداستریز اینکورپوریتد و سایرین و نیروی هوایی جمهوری اسلامی ایران (۳) منتشره در 3 Iran-U.S. C.T.R. 203 .

۳ - خواهانها ادعا می‌کنند که کلیه شرکتهای طرف رسیدگی در پرونده حاضر صد در صد متعلق به آقایان ماروین چارتر و ریچارد گراهام (هر کدام مالک ۵۰ درصد سهام هر یک از آن شرکتهای) می‌باشند و در نتیجه شرکتهای وابسته هستند. در رابطه با کالکسی، خواهانها می‌گویند که این شرکت در سال ۱۹۷۸ ورشکسته شد، سپس کلیه داراییهای آن از جمله وجوه نقد، حسابهای وصولی، مطالبات معوقه و وجوه [قابل وصول] از شرکتهای وابسته، به آقایان چارتر و گراهام منتقل و شرکت در تاریخ هشتم دیماه ۱۳۵۷ [۲۹ دسامبر ۱۹۷۸] تصفیه گردید. کالکسی متعاقباً در تاریخ ۲۷ فروردین‌ماه ۱۳۵۹ [۱۶ آوریل ۱۹۸۰] رسماً منحل شد و موجودیت آن خاتمه یافت. در جلسه استماع مقدماتی در سال ۱۹۸۴، خواهانها از دیوان اجازه خواستند تا لوایح خود را اصلاح نموده و صاحبان کالکسی یعنی آقایان چارتر و گراهام را در شمار خواهانها قرار دهند.

(۳) در پرونده شماره ۱۴۸ از جمهوری اسلامی ایران به عنوان یکی از خواندگان نام برده نشده بود و در آن پرونده دعوی کالکسی مسترد تلقی گردید. رجوع شود به: 3 Iran-U.S. C.T.R., at 206 .

۴ - خواندگان به تابعیت و اهلیت [سمت] خواهانها ایراداتی دارند و به ویژه به تقاضای اصلاح برای جایگزین ساختن آقایان چارتر و گراهام به عنوان خواهان به جای گالکسی، اعتراض می‌نمایند. خواندگان، این اصلاح را در حکم ثبت دعوی جدیدی توسط افراد نامبرده بعد از تاریخ ۲۹ دیماه ۱۳۶۰ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۲] یعنی ضرب‌الاجل صلاحیتی مقرر در بیانیه حل و فصل دعاوی، تلقی می‌کنند و مضافاً" موضع کنونی خواهانها را با موضع متخذه آنها در پرونده شماره ۱۴۸ مغایر می‌دانند، زیرا در پرونده اخیرالذکر خواهانها اظهار داشته بودند که "سرمایه و بدهیهای آن [گالکسی الکترونیکس] به رام اینترنشنال منتقل شده است" (۴)، و استدلال می‌کنند که خواهانها از اتخاذ موضع مغایری در پرونده حاضر ممنوع می‌باشند.

۵ - بعد از تبادل لوایحی بین طرفین که براساس دستور ثبت شده در ۱۴ اردیبهشت ماه ۱۳۶۳ [چهارم مه ۱۹۸۴] انجام شد، دیوان طی دستور مورخ ۲۱ مردادماه ۱۳۶۵ [۱۲ اوت ۱۹۸۶] تصمیم خود راجع به قابلیت پذیرش اصلاحیه را معوق گذاشت و موضوع را به ماهیت دعوا منضم کرد.

سوم - دعاوی و دعاوی متقابل

الف - دعاوی

۶ - خواهانها اظهار می‌دارند که دعاوی مطروح در این پرونده بابت کالاهای تحویلی موضوع پرونده شماره ۱۴۸ (رجوع شود به: بند ۲ بالا) نیست، بلکه بابت منافع از دست رفته و سایر خسارات و برمبنای فرضیه نقض، یا قصد

نقض پیشاپیش [anticipatory breach] قرارداد می‌باشد. در تأیید این ادعا، خواهانها در مراحل اولیه رسیدگی به قانون ایالت نیویورک یا نیوجرسی استناد می‌کردند که اولی قانون ایالتی بود که مرکز پشتیبانی لجستیکی نیروی هوایی ایران ("مرکز خرید") در آنجا واقع بود و قانون دوم، قانون محل استقرار خواهانها یا مکانی بود که طرفین سفارشات خرید را در آنجا منعقد کرده بودند و کالاها می‌بایست در آن محل تحویل می‌شد. مجموعه قواعد متحدالشکل تجاری ایالات متحده در هر دو ایالت مذکور مورد قبول واقع شده است. خواهانها در مراحل بعدی رسیدگی اظهار داشتند که دیوان می‌تواند اصول کلی حقوق بین‌الملل و حقوق تجارت را اعمال نماید.

۷ - خوانندگان قابلیت اعمال قوانین هر دو ایالت مذکور را منکر می‌شوند، لکن بدون اعتراض به حکومت اصول کلی حقوقی، اظهار می‌نمایند که دیوان داوری باید به موجب ماده پنج بیانیه حل و فصل دعاوی تصمیم خود را بر مبنای احترام به قانون، قواعد و اصول به شرح مندرج در ماده فوق‌الذکر اتخاذ نماید. مع الوصف، خوانندگان استدلال می‌کنند که در تصمیم‌گیری دیوان راجع به وجود تعهد و نقض، مقررات قرارداد باید حاکم شناخته شود.

۸ - خواهانها در لوایح خود خواسته‌ای به مبلغ کل /- ۱۳،۵۱۳،۹۵۸ دلار امریکا مطالبه و ریز اقلام خسارات را به شرح زیر صورت کرده‌اند:

۱ - عدم النفع بابت اقلام واسطه‌ای	/- ۹،۲۹۵،۸۶۵ دلار
۲ - عدم النفع بابت اقلام تولیدی	" /- ۳،۹۱۳،۱۶۰
۳ - بابت لوازمی که خریداری شده ولی بلااستفاده مانده‌اند	" /- ۱۸۳،۶۷۱
۴ - هزینه‌های حقوقی	" /- ۴۶،۲۶۲
۵ - پرداخت بابت مصالحه	" /- ۷۵،۰۰۰

در جلسه استماع مبلغ -/۳۸۶،۰۰۰ دلار از کل رقم خواسته، به دلیل اشتباهاتی که حسب ادعا در محاسبه فهرست اقلام واسطه‌ای صورت گرفته، کسر شد.

(الف) عدم النفع بابت اقلام واسطه‌ای

این قسمت از دعوی مربوط به اقلامی است که، حسب ادعا، می‌بایست توسط خواهانها به عنوان حق‌العمل کار نیروی هوایی ایران تهیه می‌شدند. خواهانها اظهار می‌دارند که خود را «سا» این اقلام را تولید ننموده بلکه فقط آنها را از شرکتهای دیگر خریداری کرده، مطابقت آنها را با مشخصات بررسی و تطابق آنها را آزمایش نموده و بسته بندی و کارهای مشابه دیگر روی آنها انجام داده‌اند. خواهانها استدلال می‌نمایند که منافع از دست رفته بابت این قبیل کالاهای واسطه‌ای بدین طریق محاسبه می‌شود که هزینه‌های مربوط به تهیه اقلام از فروشندگان دیگر و هزینه بررسی مطابقت آنها با مشخصات و غیره، از قیمتی که خواهانها می‌توانسته‌اند کالاها را به نیروی هوایی ایران بفروشند، کسر می‌گردد. علاوه براین، خواهانها استدلال می‌کنند که رقم فوق‌الذکر را با استفاده از اصول پذیرفته شده حسابداری و اقتصادی به شرح مندرج در یک گزارش دو صفحه‌ای کارشناسی که مشترکا توسط دکتر آر. ال. روت، اقتصاد دان، و آقای بی. گرابر، حسابدار رسمی، تهیه شده، به دست آورده‌اند. گزارش مذکور به عنوان بخشی از مدارک خواهانها تسلیم [دیوان] شده است.

(ب) عدم النفع بابت اقلام تولیدی

این رقم، خالص منافع از دست رفته کالاهایی است که حسب ادعا تولید شده ولی حمل نگردیده است. خواهانها، با استفاده از

همان اصولی که در بالا ذکر شد، خساراتی به مبلغ
۳،۹۱۳،۱۶۰/- دلار امریکا محاسبه کرده‌اند.

(ج) بابت لوازمی که خریداری شده ولی بلااستفاده مانده‌اند

خواهانها ادعا می‌کنند که مبلغ ۱۸۳،۶۷۱/- دلار امریکا برای خرید لوازم
گوناگونی که قرار بود در جریان تولید مورد استفاده قرار گیرد خرج
کرده‌اند. خواهانها در تائید این بخش از ادعا به گزارش کارشناس
فوق‌الذکر استناد می‌کنند.

(د) هزینه‌های حقوقی

خواهانها استدلال می‌کنند که حق دارند هزینه‌های متحمل شده در جریان
رسیدگیهای دعوایی که در دسامبر ۱۹۷۸ توسط کاتلر - هامر اینک ایل
دیویژن علیه آنها در دادگاه ناحیه‌ای ایالات متحده برای بخش شرقی ایالت
نیویورک مطرح شد، دریافت نمایند. خواهانها ادعا می‌کنند که رام
اینترنشنال برای تهیه قطعات دستگاهها از کاتلر - هامر و فروش آنها به
نیروی هوایی ایران با آن شرکت وارد قرارداد شده، لکن نتوانست به
تعهدات قراردادی خود در برابر کاتلر - هامر عمل کند زیرا در هنگام تغییر
حکومت ایران در سال ۱۹۷۹، از حمل کالاها توسط وی به نیروی هوایی
ایران جلوگیری شد. از اینرو، خواهانها هزینه‌های حقوقی دفاع رام
اینترنشنال در جریان دعوای یاد شده را مطالبه می‌نمایند.

(ه) پرداخت بابت مصالحه

این قلم عبارت است از مبلغ ۷۵،۰۰۰/- دلار امریکا وجه مصالحه‌ای که حسب ادعا در جریان دعوای فوق‌الذکر به کاتر - هامر پرداخت شده است. خواهانها ادعا می‌کنند که کاتر - هامر بدواً حکمی متجاوز از ۶۰۰،۰۰۰/- دلار امریکا از دادگاه تقاضا کرده بود.

۹ - خواهانها، همچنین تقاضا دارند که حکم بهره از ژوئن ۱۹۸۰ بر مبنای نرخ متوسط بهره براتهای شش ماهه وزارت خزانه‌داری ایالات متحده به نفع آنها صادر شود.

۱۰ - آقای چارتر برای اولین بار در جلسه استماع اظهار داشت که خواهانها پس از تلاش بی‌نتیجه‌ای در سال ۱۹۷۹ برای تحویل پاره‌ای از اقلام به ارزش کل ۲۵۵،۰۰۰/- دلار امریکا، آن اقلام را در انبار خود نگهداری کردند. این اقلام در سال ۱۹۸۲ به پاورمید کامپنی، یک شرکت تولیدی که آنها متعلق به آقایان چارتر و گراهام بود، به ارزش اسقاطی ۱۰،۰۰۰/- دلار امریکا فروخته شد زیرا کالاهای مزبور انحصاری بوده اختصاصاً برای نیروی هوایی ایران تولید شده و مورد استفاده دیگری نداشتند. خواهانها، نه خواستار اصلاح دعوایشان از این بابت شدند و نه توضیح دادند که آیا معامله مزبور در محاسبات خساراتشان که خلاصه آن در شقوق "الف" تا "ه" بند ۸ بالا آمده منظور شده است یا خیر. ضمناً احتمال دارد که این ادعا در محاسبات مربوط به "عدم النفع بابت اقلام تولیدی" منظور شده باشد. به شق "ب" از بند ۸ بالا مراجعه شود.

ب - دعوای متقابل

۱۱ - نیروی هوایی ایران ضمن انکار تمديد تاريخهای تحویلی که حسب ادعا طی نامه

سرهنگ صدیقی صورت گرفته و ایراد به اصالت آن نامه (رجوع شود به: بندهای ۱۸ و ۱۹ زیر)، دعوی متقابلی به مبلغ ۴۲،۳۷۴،۴۲۸/۳۲ دلار امریکا بابت خسارات ناشی از قصور ادعایی خواهانها در تحویل کالاها تا ژانویه ۱۹۷۹، اقامه کرده است. نیروی هوایی ایران درخواست کرده است که دیوان خسارات وارده به وی بابت این نقض ادعایی قرارداد را که از قصور خواهانها در تحویل اقلام موضوع قرارداد ظرف مدت مورد توافق قراردادی ناشی می‌شود، جبران نماید.

چهارم - واقعیات و اظهارات

۱۲ - خواهانها ادعا می‌کنند که رام اینترنشنال و شرکتهای وابسته آن قراردادهای مختلفی با نیروی هوایی ایران منعقد کردند. خواهانها شرکتهای کوچکی بودند که صرفاً برای انجام معامله با نیروی هوایی ایران ایجاد شده بودند و اظهار می‌دارند که معاملات به این ترتیب انجام می‌شد که: خواهانها صورت قیمتها را برای مرکز خرید نیروی هوایی ایران در نیویورک می‌فرستادند. در صورتیکه نیروی هوایی مایل به خرید کالاها می‌بود سفارش خریدی برای یکی از شرکتهای خواهان ارسال می‌کرد. آنگاه شرکت مزبور کالاها را تولید و یا تهیه و آنها را به نماینده نیروی هوایی ایران، بهرینگ اینترنشنال ("بهرینگ") واقع در اورنج، نیوجرسی حمل می‌نمود. طبق شرایط کلی که جزیی از قرارداد چاپ شده در ظهر سفارشات خرید بود، قیمت کالاها براساس "اف. او. بی. در محل تا سیستمات یا در انبار فروشنده" محاسبه می‌گردید. خواهانها، نسخ سفارشات خرید اصلی را به عنوان دلیل وجود قراردادهای بین شرکتهای یاد شده و نیروی هوایی ایران ارائه کرده‌اند.

۱۳ - بنا به اظهار خواهانها، تا اوایل ژانویه ۱۹۷۹ کالاها برای نیروی هوایی ایران ارسال و توسط آنها تحویل گرفته می‌شد. در زمان اوج گیری انقلاب ایران، خواهانها دیگر دستوری برای تحویل کالاهای خریداری شده براساس شصت و سه

فقره سفارش خرید دریافت نکردند. خواهانها می‌گویند که تاریخهای تحویل ۹۰ تا ۱۲۰ روزه‌ای که در سفارشهای خرید مقرر شده بود در رابطه با بعضی اقلام برای مدت ۲۴ تا ۳۶ ماه تمدید شد، به نحوی که تاریخهای تحویل تا ژانویه ۱۹۷۹ تمدید گردید. علاوه براین، خواهانها ادعا می‌کنند که تاریخهای تحویل تا نهم تیرماه ۱۳۵۹ [۳۰ ژوئن ۱۹۸۰] تمدید شد و به عنوان مدرک، نامه مورخ ۲۶ بهمن‌ماه ۱۳۵۶ [۱۵ فوریه ۱۹۷۸] را که حسب ادعا توسط سرهنگ "A. Sadighi" [ا. صدیقی] به عنوان نماینده مرکز خرید نیروی هوایی ایران در نیویورک امضا شده، ارائه می‌نمایند. در نامه چنین آمده است:

این نامه در تأیید گفتگوهائی می‌باشد که به موجب آن تاریخ تحویل کلیه اقلام خط تولید سفارش خرید LP HQ 74-300043 صادره به عنوان رامنز اینترنشنال اینداستریز [اشتباه در متن اصلی است] و شرکتهای وابسته به آن (یونیورسال الکترونیکس، گالکسی الکترونیکس، جنرال ایویشن سیلای و غیره) را تا ۳۰ ژوئن ۱۹۸۰ تمدید می‌نماید. این اقدام در نتیجه تاخیر در انجام پرداخت توسط ما به علت تجدید سازماندهی مرکز پشتیبانی لجستیکی اتخاذ شده است.

۱۴ - خواهانها، مضافاً اظهار می‌نمایند که پس از اوایل ژانویه ۱۹۷۹، نیروی هوایی ایران هیچ دستوری برای تحویل صادر نکرد. همچنین در همین دوره بود که خواهانها، حسب ادعاء، آخرین کوشش خود را برای تحویل کالاهایی به بهرینگ معمول نمودند. در جلسه استماع آقای چارتر اظهار داشت که وی کامیونی را حامل اقلامی برای نیروی هوایی ایران دیده بود که به مقصد انبار بهرینگ حرکت و بعداً بدون اینکه موفق به تحویل کالاها شده باشد، مراجعت کرده بود. راننده به آقای چارتر گفته بود که بهرینگ کالاها را تحویل نمی‌گیرد. سپس آقای چارتر، حسب ادعاء، با آقای جورج مورفی نایب رئیس بهرینگ تماس گرفت و نامبرده توضیح داد که بهرینگ دستوری از نیروی هوایی ایران برای تحویل دریافت نکرده است. آقای مورفی در شهادتنامه‌ای اظهار می‌دارد که وی نمی‌توانست اطلاعاتی از نیروی

هوایی ایران تحصیل نماید که به حل مشکل تحویل کمک کند و مدعی است که به وی "مکررا" گفته می‌شد که به دلیل اغتشاش موجود در... ایران می‌بایستی تا عمل" نماید. بنابراین، وی به آقای چارتر اطلاع داد که تحویل کالاها باید تا مدت نامحدودی به تعویق بیفتد. آقای چارتر، هم در جلسه استماع مقدماتی و هم در استماع پرونده شفاها" ادعا کرد که بعد از ژانویه ۱۹۷۹ اقدامات مختلفی را برای دریافت دستورات تحویل به عمل آورد. وی گفت که به مرکز خرید نیروی هوایی ایران در نیویورک رفت و همچنین اظهار داشت که به محلی در لندن که تصور می‌کرد دفتر جدید مرکز خرید نیروی هوایی باشد مراجعت نمود، اگرچه خواهانها نتوانستند نشانی آن دفتر را در اختیار دیوان قرار دهند.

۱۵ - خواهانها اظهار می‌دارند که نیروی هوایی ایران هرگز از نحوه اجرای سفارشات خرید توسط خواهانها شکایتی نداشته است. خواهانها، همچنین می‌گویند که در نتیجه فقدان دستورات حمل و/ یا قصور نیروی هوایی در پرداخت قیمت کالاهای سفارش شده تحت سفارشات خرید مشابهی که با موفقیت به بهرینگ تحویل داده شده بودند، قراردادهای در ژانویه ۱۹۷۹ توسط نیروی هوایی ایران نقض گردیده یا نیروی هوایی پیشاپیش قصد خود مبنی بر نقض قرارداد را آشکار کرده است. خواهانها اظهار می‌دارند که در هنگام نقض ادعایی قرارداد قسمت اعظم کالاهای سفارش شده یا در جریان تولید بوده یا در مرحله پیش از تولید قرار داشته یا در دست تهیه از فروشندگان دیگر بوده‌اند و خواهانها باتوجه به نقض، یا قصد نقض پیشاپیش ادعایی قرارداد توسط نیروی هوایی ایران، این امور را متوقف ساختند.

۱۶ - در پاسخ به دعوی متقابلی که نیروی هوایی ایران اقامه نموده، خواهانها استدلال می‌کنند که نیروی هوایی دلیل و مدرک کافی در تأیید محاسبه خسارات ناشی از نقض قرارداد ارائه نکرده است. به علاوه، خواهانها منکر آنند که با تأخیر در تحویل اقلام سفارشی نیروی هوایی ایران قرارداد را نقض کرده‌اند و می‌گویند که

نیروی هوایی ایران هرگز در مورد تاخیر تحویل کالاها شکایتی نداشت، بلکه به عکس تا پایان ژانویه ۱۹۷۹ کماکان کالاها را تحویل می‌گرفته است.

۱۷ - خوانده، نیروی هوایی ایران، استدلال می‌نماید که تاریخهای تحویل کلیه سفارشات خرید مربوطه تا سال ۱۹۷۹ منقضی شده بود. خوانندگان به اصالت نامه مورخ ۲۶ بهمن‌ماه ۱۳۵۶ [۱۵ فوریه ۱۹۷۸] که حسب ادعا توسط سرهنگ صدیقی از طرف مرکز خرید در نیویورک به منظور تمدید تاریخهای تحویل تا ژوئن ۱۹۸۰ صادر شده بود، ایراد می‌گیرند. خوانندگان همچنین منکر هرگونه مسئولیت قراردادی برای ارسال دستورات تحویل می‌باشند.

۱۸ - در رابطه با نامه مورخ ۲۶ بهمن‌ماه ۱۳۵۶ [۱۵ فوریه ۱۹۷۸]، اداره تشخیص هویت و پلیس بین‌المللی ایران به تقاضای خوانندگان نامه‌ای را که حسب ادعا توسط سرهنگ صدیقی ارسال شده بررسی نموده است. اداره پلیس امضای سرهنگ صدیقی در نامه مورخ ۲۶ بهمن‌ماه ۱۳۵۶ [۱۵ فوریه ۱۹۷۸] را با امضاهای وی در نامه‌ها و اسنادی که نامبرده به صحت آن اذعان داشته و مشخصاً با امضاهای وی در صورتحسابها و نمونه امضای او که برای این منظورها در بانک مرکزی ایران موجود بوده مقایسه کرده است. اداره پلیس به این نتیجه رسیده که «احتمال اینکه امضاء مورد ادعا از ناحیه سرکار سرهنگ صدیقی صادر نگردیده باشد زیاد است».

۱۹ - خوانندگان در تأیید بیشتر این استدلالشان که نامه جعلی بوده است، به شهادتنامه سرهنگ صدیقی اشاره می‌کنند. سرهنگ صدیقی که در حال حاضر در استخدام نیروی هوایی ایران نیست و از اکتبر ۱۹۸۰ در اسپانیا اقامت دارد در بند ۲ شهادتنامه خود چنین می‌گوید:

«اینجانب هرگز نامه فوق‌الذکر یا مشابه آن را ننوشته و یا

امضا نکرده‌ام. هرگز با آقای ماروین چارتر نیز در خصوص
تعمید مواعد تحویل به شرح نامه صحبت نکرده‌ام. این نامه
بدون تردید ساختگی و کذب محض است.

۲۰ - سوای مسأله اصالت نامه مورخ ۲۶ بهمن‌ماه ۱۳۵۶ [۱۵ فوریه ۱۹۷۸]، نیروی
هوایی ایران منکر آنست که با عدم صدور دستورات تحویل به خواهانها در ژانویه
۱۹۷۹ و یا بعد از آن تعهدات قراردادی خود را نقض کرده است. در این رابطه،
نیروی هوایی به شروط پرداخت مندرج در ظهر سفارشات خرید مربوط اشاره
می‌نماید. بند ۱ این شروط به شرح زیر است:

در غیر موردی که طرفین به نحو دیگری توافق کرده باشند،
پرداخت در مقابل صورتحساب و اسناد حمل صورت می‌گیرد.

بنابراین، استدلال نیروی هوایی ایران اینست که وی طبق سفارشات خرید متعهد
بود فقط پس از تحویل اجناس قیمت آنها را بپردازد و از آنجا که هیچ کالایی توسط
خواهانها تحویل نشده، لذا تخلفی از قرارداد از ناحیه نیروی هوایی ایران صورت
نگرفته است.

۲۱ - در رابطه با همین موضوع، نیروی هوایی ایران در مقام دفاع همچنین به بند ۲
شرایط کلی، که آن نیز در ظهر سفارشهای خرید درج گردیده، استناد می‌نماید.
بند مزبور به شرح زیر است:

بهای اقلام براساس اف.اوی.بی. تحویل در محل تأسیسات یا
انبار فروشنده اعلام خواهد شد.

نیروی هوایی براساس این شرط استدلال می‌کند که خواهانها ملزم نبوده‌اند که
کالاها را به ایران حمل کنند، بلکه فقط ملزم بودند که یا به نیروی هوایی ایران
اطلاع دهند که کالاها آماده حمل است و یا آنها را به بهرینگ، کارگزار حمل

نیروی هوایی ایران تحویل نمایند. معهذاً خواهانها هرگز چه شفاها" و چه کتبا" به نیروی هوایی اطلاع ندادند که دستگاهها آماده حمل است.

۲۲ - علاوه براین، خواندگان به مطالبی که درمورد نامه سرهنگ صدیقی در شهادتنامه آقای مورفی ابراز شده ایراد می‌گیرند. آنان بالاخص استدلال می‌کنند که دیوان نمی‌تواند هیچ ارزش اثباتی برای این گفته مبهم وی قابل شود که "من از نامه مورخ ۱۵ فوریه ۱۹۷۸، توسط آقای ا. صدیقی اطلاع دارم". به علاوه، خواندگان به اظهارات آقای مورفی در رابطه با استفسار خواهانها در ژانویه ۱۹۷۹ درمورد اینکه چگونه می‌توانند کالاها را تحویل دهند ایراد می‌گیرند. خواندگان استدلال می‌نمایند که بهرینگ به عنوان کارگزار حمل و نقل نیروی هوایی ایران فقط مکلف بود کالاهایی را که خواهانها تحویل می‌دهند قبول کند. قاعدتاً این قبیل کالاها قبل از حمل نهایی به ایران مدت زمانی در انبار بهرینگ می‌ماند. خواندگان اظهار می‌دارند که بهرینگ حتی بعد از صدور دستور پرزیدنت کارتر مبنی بر انسداد داراییهای ایران مقدار زیادی اقلام دیگر از جمله مقداری کالاهای تحویلی توسط خواهانها را که موضوع پرونده شماره ۱۴۸ بودند، تحویل گرفته و در انبار نگاهداشته بود. خواندگان در تاعیید بیشتر موضوع این مطلب را از شهادتنامه آقای مورفی نقل می‌کنند که وی تا ۲۹ دیماه ۱۳۵۹ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۱] نایب رئیس بهرینگ بوده و "تا آن تاریخ بهرینگ اینترنشنال، در ادیسون - نیوجرسی، از رام ... یونیورسال ... [و] گالکسی ... کالاهایی دریافت می‌کرده است".

۲۳ - در ارتباط با مسئله لزوم صدور دستورهای تحویل، خواندگان دو استدلال دیگر اقامه می‌کنند. اولاً "ایشان اظهار می‌دارند که این ادعا که تاریخهای تحویل مندرج در سفارشهای خرید تا نهم تیرماه ۱۳۵۹ [۳۰ ژوئن ۱۹۸۰] تمدید شده‌اند با این موضع خواهانها تطبیق نمی‌کند که نیروی هوایی ایران متعهد بوده به آنها دستور دهد کالاها را در ژانویه ۱۹۷۹ یا در زمانی مؤخر در همان سال تحویل نماید. ثانیاً،"

خوانندگان می‌گویند که آقایان چارتر و مورفی در تاعیید ادعایشان مبنی بر نقض قرارداد به واقعیاتی استناد می‌کنند که خود می‌تواند موعید وجود حالت فورس‌ماژور در هنگام اقدامات ادعایی آقای مورفی برای تماس با ایران باشد. در تاعیید این استدلال، خوانندگان به این اظهار آقای مورفی در شهادتنامه‌اش اشاره می‌نمایند که وی قادر نبود اطلاعاتی از نیروی هوایی به دست آورد که به حل مشکل تحویل کالاها کمک کند زیرا، به وی "مکررا" گفته می‌شد که به علت اغتشاش موجود در... ایران می‌بایستی تا عمل" نماید. خوانندگان استدلال می‌کنند که شرایط مزبور نیروی هوایی ایران را از نقض قرارداد مبری می‌ساخته است.

۲۴ - در مورد ادعای خواهانها که نیروی هوایی ایران با عدم پرداخت بهای اقلامی که به بهرینگ تحویل شده بود قرارداد را نقض نموده و یا پیشاپیش قصد نقض آن را آشکار کرده، خوانندگان اولاً" استدلال می‌کنند که ادعای نقض قرارداد با ادعای قصد نقض پیشاپیش قرارداد مانعه‌الجمع هستند. نیروی هوایی ایران همچنین اظهار می‌دارد که سفارشهای خرید آن اقلام و سفارشهای خرید کالاهای مورد بحث در این پرونده قراردادهای جداگانه و غیر مرتبطی هستند. علاوه براین، نیروی هوایی ایران منکر آنست که تاخیری در پرداختها صورت گرفته، زیرا که خواهانها مدارک و اوراق لازم طبق سفارشهای خرید را تنظیم و ارائه نکردند تا نیروی هوایی ایران متعهد به انجام پرداختها باشد. بنابراین، نیروی هوایی ایران تا زمان ثبت دادخواست پرونده شماره ۱۴۸ از تحویل هرگونه کالایی به بهرینگ بی‌اطلاع بوده است. خوانندگان، مضافاً" با استناد به شهادتنامه سروان خادم حقیقت که سالهای متمادی تجربه کار در شعبات تدارکات نیروی هوایی ایران داشته اظهار می‌دارند که اقلام سفارش شده به خواهانها اختصاصی نبوده و برای منظوره‌های متعددی قابل استفاده بوده‌اند.

۲۵ - در ارتباط با ادعای منافع از دست رفته خواهانها بابت اقلام واسطه‌ای و بابت اقلام

تولیدی و نیز اقلام خریداری شده و بلااستفاده، خوانندگان استدلال می‌نمایند که ادعاهای یاد شده به اثبات نرسیده و فاقد مبناست. خوانندگان در تأیید مدافعانشان در رابطه با کلیه اقلام خسارات، یک گزارش حسابرسی ۲۲ صفحه‌ای که توسط آقای حسینعلی بیگلری، حسابدار خبره تهیه شده تسلیم کرده‌اند. آقای بیگلری ضمن رد گزارش کارشناسی و سایر مدارک خواهانها نتیجه‌گیری کرده است که نظرات ابراز شده در آنها "از نظر حسابداری و بازرگانی قابل قبول نمی‌باشد". به طور خلاصه، وی نتیجه گرفته که ادعاها مدلل نشده و ادعاهای مربوط به منافع از دست رفته "به علت ضعف، ناکافی بودن و تناقضات مدارک اتکایی... قابل تأیید نمی‌باشند".

۲۶ - در رابطه با ادعای خسارت بابت ارزش اقلامی که حسب ادعا خریداری شده ولی در جریان تولید بلااستفاده مانده‌اند، خوانندگان ادعا می‌کنند که ادله مستندی وجود ندارد که ثابت کند قرار بوده اقلام خریداری شده بعداً برای ساختن کالاهای مشروح در سفارشات خرید نیروی هوایی ایران به کار برده شوند. آنان مضافاً به مدارک تسلیمی خواهانها در تأیید این قلم از خسارات اشاره نموده استدلال می‌کنند سفارشهایی که حسب ادعا برای خرید این دسته از کالاها [توسط خواهانها] صادر شده‌اند تاریخهای ۱۹۷۵ و ۱۹۷۶ را دارند. این تاریخها از نظر خوانندگان می‌تواند حاکی از آن باشد که کالاها برای تولید اقلامی به کار رفته‌اند که قبلاً به مشتریان دیگر و یا نیروی هوایی ایران تحویل و قیمت آنها پرداخت شده است.

۲۷ - خوانندگان منکر آنند که خواهانها مستحق دریافت خسارات ادعایی بابت هزینه‌های حقوقی مربوط به دعوی حقوقی مطروح توسط کاتلر - هامر و یا بابت پرداخت مبلغ ۷۵،۰۰۰/- دلار آمریکا برای حل و فصل آن دعوی می‌باشند. آنان استدلال می‌کنند که نقض ادعایی سفارشهای خرید، که حسب اظهار خواهانها در ژانویه ۱۹۷۹ اتفاق افتاد، نمی‌تواند دلیل پرداخت هزینه‌های دعوی باشد که در دسامبر ۱۹۷۸ اقامه شده است. آنان، همچنین اظهار می‌دارند که سند ابراء و ترک

دعویی که خواهانها به عنوان مدرک حل و فصل ارائه کرده‌اند فاقد امضای کاتر -
هامر می‌باشد.

پنجم - دلایل حکم

الف - صلاحیت

۲۸ - در پرونده شماره ۱۴۸، دیوان صلاحیت خود نسبت به خواهانها، غیر از گالکسی و نیز نسبت به نیروی هوایی جمهوری اسلامی ایران را به عنوان خوانده قبول کرد. در آن پرونده، دیوان تعیین نکرد که آیا نسبت به گالکسی صلاحیت دارد یا خیر، زیرا ادعای وی در آنجا مسترد تلقی گردید. در پرونده حاضر، خواهانها درخواست کرده‌اند که آقایان چارتر و گراهام به عنوان خواهان جانشین گالکسی شوند، زیرا گالکسی ورشکسته اعلام شده و در نتیجه در هشتم دیماه ۱۳۵۷ [۲۹ دسامبر ۱۹۷۸] تصفیه و پس از انتقال کلیه داراییها و بدهیهای گالکسی به آقایان چارتر و گراهام در آوریل ۱۹۸۰ رسماً منحل گردید. اکنون آقایان گراهام و چارتر به عنوان سهامداران منحصر با حقوق و علائق مساوی و به عنوان جانشینان حقوق، داراییها و بدهیهای آن شرکت در دیوان داوری حضور یافته و خواستار آنند که دعوی گالکسی، دعوی آنان تلقی شود. در رابطه با گالکسی، دیوان طی دستوری که در ۱۴ اردیبهشت ماه ۱۳۶۳ [چهارم مه ۱۹۸۴] ثبت شد از خواهانها دعوت کرد که اسناد و مدارک و اطلاعات مربوط به انحلال شرکت و جانشینی آقایان چارتر و گراهام به جای آن شرکت را تسلیم نمایند. دیوان داوری ملاحظه می‌کند که انتقال داراییهای گالکسی به آقایان چارتر و گراهام در زمان تصفیه شرکت توسط آقای مارشال فاینمن، حسابداری که وابسته به مؤسسه حسابداران رسمی دیوید بردن اند کامپنی است، در اظهاریه‌ای که جزو سوابق پرونده حاضر می‌باشد، تأیید شده است. علاوه بر این، سرهنگ صدیقی در سوگندنامه خود گفته است که شرکتهای گالکسی،

رام و جنرال ابوییشن سپلای اینک و سایر شرکتهای وابسته همگی از طریق دفتر واحدی اداره می‌شدند و آقای چارتر نمایندگی آنها را به عهده داشت. بنابراین، و باتوجه به یافته‌های حکم شماره ۳-۲-۹۳ مورخ ۲۸ آذرماه ۱۳۶۲ [۱۹] دسامبر ۱۹۸۳] صادره در پرونده امریکن اینترنشنال گروپ اینک و جمهوری اسلامی ایران، منتشره در 96 Iran-U.S. C.T.R. 4 و حکم شماره ۱-۱۰۷۰۶-۲۹۱ مورخ نهم بهمن‌ماه ۱۳۶۵ [۲۹ ژانویه ۱۹۸۷] صادره در پرونده سینت رجیس پیر کامپنی و جمهوری اسلامی ایران، منتشره در 86 Iran-U.S. C.T.R. 14، دیوان به موجب ماده ۲۰ قواعد خود اصلاحیه درخواستی مبنی بر افزودن نام آقایان چارتر و گراهام به شمار خواهانها را می‌پذیرد، زیرا که اصلاحیه مزبور صرفاً "هویت یکی از طرفها را روشن می‌سازد. بنابراین، نظر دیوان اینست که نسبت به دعاوی همه خواهانها صلاحیت دارد.

ب - ماهیت

۲۹ - دیوان قبل از هر چیز توجه دارد که ادعای حاضر باید به علت فقد دلیل مردود شناخته شود. خواهانها بدواً ادعا می‌کنند که نیروی هوایی ایران طبق قرارداد تعهد داشت که در اوایل سال ۱۹۷۹ دستورات حمل را صادر نماید و این تعهد را نقض کرده است. لیکن طبق سوابق پرونده تاریخهای تحویل تا قبل از ژانویه ۱۹۷۹ منقضی شده بود، و مدرکی وجود ندارد که نشان دهد خواهانها به نیروی هوایی اطلاع داده باشند که اقلام آماده حمل بوده یا اینکه دستوراتی در رابطه با هیچیک از موارد تحویل، از جمله محمولاتی که در ژانویه ۱۹۷۹ ارسال شد، درخواست کرده باشند.

۳۰ - خواهانها در تاعیید ادعایشان به نامه‌ای استناد می‌کنند که حسب ادعا مواعد تحویل اقلام مورد اختلاف را تا نهم تیرماه ۱۳۵۹ [۳۰ ژوئن ۱۹۸۰] تمدید نمود. نامه

روی کاغذ مارکدار "نیروی هوایی شاهنشاهی ایران، مرکز پشتیبانی لجستیکی" نوشته و توسط شخصی به نام "A. Sadighi" [ا. صدیقی] از جانب مرکز خرید امضا شده است. هنگامیکه خواهانها این نامه را در ارتباط با پرونده شماره ۱۴۸ ارائه نمودند، نیروی هوایی ایران به اصالت آن ایراد گرفت. لکن، از نظر دیوان در آن پرونده، نیروی هوایی نتوانست دلیلی در تأیید ادعای خود ارائه نماید. از اینرو، دیوان در پرونده شماره ۱۴۸ تمدید تاریخهای تحویل تا نهم تیرماه ۱۳۵۹ [۳۰ ژوئن ۱۹۸۰] را پذیرفت و نتیجه‌گیریهای خود را بر آن واقعیت مبتنی ساخت.

۳۱ - پس از صدور حکم در پرونده شماره ۱۴۸، خواندگان دلایل و مدارک دیگری در تأیید این ادعایشان که نامه امضا شده در تاریخ ۲۶ بهمن‌ماه ۱۳۵۶ [۱۵ فوریه ۱۹۷۸] اصالت ندارد، ارائه نموده‌اند. سرهنگ صدیقی شهادتنامه‌ای تسلیم و در آن ارسال نامه مورد بحث را انکار کرده است. وی همچنین انکار می‌کند که تاریخهای تحویل را به علتی که در نامه ذکر شده است، یعنی "در نتیجه تأخیر در انجام پرداخت توسط ما به علت تجدید سازماندهی مرکز پشتیبانی لجستیکی"، تمدید می‌کرد. سرهنگ صدیقی اظهار می‌دارد که هرگز، حتی یک مورد را به خاطر نمی‌آورد که نیروی هوایی ایران در پرداخت به خواهانها تأخیر کرده باشد. علاوه بر این وی به مطلب مربوط به تجدید سازمان مرکز خرید در نامه ایراد گرفته و اظهار می‌دارد که در دوره تصدی وی چنین تجدید سازمانی به وقوع نپیوسته است. علاوه بر این، گزارشی از اداره تشخیص هویت و پلیس بین‌المللی ایران در پرونده وجود دارد که اصالت امضای سرهنگ صدیقی در نامه مورخ ۲۶ بهمن‌ماه ۱۳۵۶ [۱۵ فوریه ۱۹۷۸] را به طور جدی مورد تردید قرار داده است. دیوان داوری اظهارات سرهنگ صدیقی را قانع کننده می‌یابد و نمی‌تواند به نامه یاد شده به عنوان مبنائی برای قبول ادعا اتکا نماید.

۳۲ - علاوه براین، در تأیید ادعای خود مبنی بر نقض قرارداد، خواهانها ادعایشان را بر

فهرستی از کالاها که ادعا می‌کنند قادر می‌بودند به خوانندگان تحویل دهند مبتنی می‌سازند. لکن، تقریباً هیچ دلیل و مدرکی در اثبات این ادعای خواهانها که آنان قادر می‌بودند اقلام را تهیه یا تولید نموده سپس آنها را به نیروی هوایی ایران تحویل دهند، ارائه نشده است. فهرستهای تسلیمی خواهانها و مدارک همراه آنها معلوم نمی‌سازند که خواهانها چه موقع انتظار داشتند کالاها را تولید یا تهیه کرده آماده تحویل نمایند. فقط یکبار، حسب ادعا کوشش به عمل آمد که کالاها در ژانویه ۱۹۷۹ به شرکت بهرینگ تحویل گردد. ولی، درمورد این رویداد نیز خواهانها نتوانسته‌اند ادله قانع کننده‌ای در تعیین محتویات کالاهایی که ظاهراً به وسیله کامیون به شرکت بهرینگ ارسال شد و، حسب ادعا، آن شرکت در غیاب دستورات نیروی هوایی ایران از قبول آنها خودداری نمود ارائه نمایند. بنابراین، دیوان نمی‌تواند تاعیید نماید که آن کالاها جزو اقلامی بوده که خواهانها در لیستهای خود به عنوان کالاهایی که قصد تحویل آنها را داشته‌اند، منظور کرده‌اند.

۳۳ - در رابطه با این اظهار آقای چارتر مینی بر اینکه وی پس از ژانویه ۱۹۷۹ از نیروی هوایی ایران خواستار دستوراتی برای تحویل شده بود، دیوان داوری بر این نظر است که صرفنظر از نامشخص بودن این اظهارات، ادله‌ای در تاعیید آنها وجود ندارد. دلیل مستندی در پرونده وجود ندارد که نشان دهد خواهانها به نیروی هوایی ایران اطلاع داده بودند که کالاها آماده حمل بوده است. مدارک همچنین حاکی از آن است که مرکز خرید نیروی هوایی ایران حداقل تا پاییز سال ۱۹۷۹ هنوز در شهر نیویورک دایر بوده و نیروی هوایی تا پایان اوت ۱۹۷۹ از طریق مینیوفکچرز هانور تراست کامپنی پرداختهایی به سایر فروشندگان انجام می‌داده است. حتی اگر فرض شود که خواهانها کوشش ناموفقی را برای تحویل بار یک کامیون در ژانویه ۱۹۷۹ به عمل آورده بودند، از نظر دیوان در چنان وضعیتی خواهانها می‌بایست در آن زمان اطلاعیه‌ای برای خریدار ارسال می‌نمودند و درمورد اینکه کالاهایی را در آینده تحویل خواهد گرفت یا نه و چگونگی تحویل آنها استفسار

می‌کردند. در مورد حاضر، خواهانها سکوت را ترجیح دادند، و لذا هیچ تعهدی برای نیروی هوایی ایران جهت دادن دستورات تحویل به وجود نیامد.

۳۴ - خواهانها، همچنین دلیل و مدرک کافی ارائه نکردند که ثابت کنند برای تقلیل زیانهایشان از طریق فروش اقلام مورد اختلاف حاضر به مشتریان دیگر کوششی به عمل آورده باشند. خواهانها ادعا می‌کنند که کلیه اقلام مورد سفارش نیروی هوایی ایران "دارای کیفیت فنی سطح بالا" بوده و "برای نیاز ویژه‌ای تولید می‌شدند" و از اینرو فروش مجدد آنها [به مشتریان دیگر] مقدور نبوده است. لیکن، دیوان نمی‌تواند به این اظهارات اتکا نماید، زیرا خواهانها مطلقاً هیچ دلیلی در توصیف آن کالاها و یا اثبات جنبه انحصاری آنها ارائه نکرده‌اند و چنین نتیجه‌ای را نیز نمی‌توان صرفاً از اسامی اقلام مندرج در فهرستهای تسلیمی خواهانها به دست آورد. تنها دلیل [کوشش] برای تقلیل خسارات، همچنان به تلاشی مربوط می‌شود که حسب ادعا برای تحویل پاره‌ای اقلام مشخص نشده به بهرینگ در ژانویه ۱۹۷۹ عقیم ماند. خواهانها ادعا می‌کنند که ارزش کالاهای برگشتی /- ۲۵۵،۰۰۰ دلار آمریکا بود و کالاها بعداً به قیمت /- ۱۰،۰۰۰ دلار آمریکا به شرکت پاورمید که متعلق به آقایان چارتر و گراهام بوده فروخته شده است. خواهانها دلیلی ارائه نکرده‌اند که ثابت کند چه اقلامی به فروش رفته و چه قیمتی بابت آنها دریافت شده است. علاوه بر این، اماره‌ای در دست نیست که خواهانها برای تقلیل خساراتشان تلاش ناموفقی برای فروش این کالاها یا هر کالای دیگر مورد اختلاف در این پرونده به مشتریان دیگر به عمل آورده‌اند. چنین کوششی رویه عادی تجاری محسوب می‌شد. به عکس، فروش کالاها به یک شرکت مرتبط به ارزش اسقاطی کالاها و بدون کوششی برای تحصیل قیمت‌های بالاتر از خریداران دیگر از نظر دیوان در نوع خاص کار تجاری خواهانها امری بسیار غیر عادی می‌نماید. به دلایل فوق، دیوان این قلم از ادعا را مردود می‌شمارد.

۳۵ - علاوه بر این، در پرونده‌ای که متضمن ادعای عدم النفع است، شرایط قبلی لازم،

از جمله ضمن سایر ملزومات مثل مفاد قرارداد و قانون حاکم، برای پیشبرد دعوی آن است که خواهان بتواند ثابت کند که در وضعیتی بوده که می‌توانسته وظیفه خود در تحویل کالاها را ظرف مواعد مصرحه ایفا نماید و طرف دیگر از تحویل گرفتن محمولات خودداری و یا به صورت دیگری قرارداد معتبری را نقض نموده است. در این پرونده، دیوان ملاحظه می‌نماید که در سفارشات خرید مسئله عدم النفع به سکوت برگزار شده است و سفارشات خرید نه تا ژوئن ۱۹۸۰ تمدید شده و نه نقض گردیده‌اند. خواهانها ادعاهای خود را صرفاً بر فهرستی از تاریخها و برنامه‌های تحویل بنا نهاده‌اند که در جلسه استماع ارائه نمودند، بدون اینکه توانسته باشند درستی این فهرست را به نحوی از انحاء به اثبات برسانند. به عکس، هنگامی که این واقعیت مورد توجه قرار می‌گیرد که خواهانها نتوانسته‌اند دلیل و مدرکی راجع به تحویل اقلام سفارش شده در سفارشات خرید موضوع پرونده حاضر در طول چهار سال قبل از ژانویه ۱۹۷۹ ارائه نمایند، دیوان هیچگونه احتمالی نمی‌بیند که خواهانها قادر می‌بودند کالاها را، وفق فهرست تاریخهای تحویل خود، در دوره بین ژانویه ۱۹۷۹ تا ژوئن ۱۹۸۰ تحویل دهند. خواهانها استدلال کرده‌اند که در گذشته نیروی هوایی ایران کالاهایی را که با تأخیر تحویل می‌شد، قبول می‌کرد. مع الوصف، شرایط سفارشهای خرید موضوع پرونده حاضر، هیچگونه تکلیف قراردادی برای انجام این کار در آینده بر نیروی هوایی بار نمی‌کرده است.

۳۶ - در رابطه با ادعا بابت لوازمی که حسب ادعا توسط خواهانها به منظور تولید اقلامی برای نیروی هوایی ایران خریداری شده ولی هنوز بدان منظور مورد استفاده قرار نگرفته‌اند، خواهانها دلیلی ارائه نکرده‌اند که نشان دهد که لوازم مزبور قرار بوده برای تولید اقلام مورد بحث در پرونده حاضر مورد استفاده واقع شود. دلیلی که بتواند بین لوازم خریداری شده با کالاهای معین موضوع شصت و سه فقره سفارش خرید ارتباط برقرار کند، برای پیشبرد این جنبه از ادعا اهمیت اساسی دارد. از اینرو، دیوان نمی‌تواند حکم به پرداخت این قلم از خسارات به خواهانها بدهد و لذا

این ادعا نیز باید مردود شناخته شود.

۳۷ - بالاخره، خواهانها خواستار صدور حکمی بابت هزینه‌های حقوقی ادعایی و پرداخت مبلغ حل و فصل در دعوی مطروحه توسط کاتر - هامر علیه رام، می‌باشند. خواهانها دلیل و مدرکی تسلیم نکرده‌اند که نشان دهنده رابطه‌ای بین نقض ادعایی قرارداد توسط نیروی هوایی ایران در ژانویه ۱۹۷۹ و دعوی مطروحه کاتر - هامر در ۲۷ آذرماه ۱۳۵۷ [۱۸ دسامبر ۱۹۷۸] باشد. همچنین دلیلی وجود ندارد که اقلام سفارش شده از کاتر - هامر اقلامی بوده‌اند که خواهانها در مقام واسطه به نیروی هوایی ایران می‌فروختند. از اینرو، دیوان مقرر می‌دارد که این ادعای خسارات نیز مردود است.

۳۸ - بنا به دلایل مذکور در بالا، دیوان داوری تمامی دعوا را به علت فقد دلیل و نیز به علل دیگری که در بخش ب این حکم مورد بحث واقع شده مردود می‌شناسد.

ج - دعوی متقابل

۳۹ - دعوی متقابل بابت مبلغ ۴۲،۳۷۴،۴۲۸/۳۲ دلار امریکا نیز به علت فقد دلیل رد می‌شود. دیوان داوری بر این نظر است که ادله تسلیمی نیروی هوایی ایران برای اثبات مبلغ خسارات وارده بر اثر نقض ادعایی قرارداد کافی نیست. هیچ دلیلی برای اثبات این مطلب که عدم تحویل اقلام توسط خواهانها موجب زیان یا لطمه به نیروی هوایی ایران شده، یا برای اثبات میزان زیان ادعایی، ارائه نشده است. از اینرو، دیوان کل دعوی متقابل را مردود می‌شمارد.

د - هزینه‌ها

۴۰ - خواهانها لایحه بعد از استماعی در تاریخ ۲۰ مهرماه ۱۳۶۸ [۱۲ اکتبر ۱۹۸۹] به ثبت رسانده و ضمن آن جزئیات هزینه‌هایی را که حسب ادعا در طرح دعوای حاضر متحمل شده‌اند، تسلیم کرده و جبران هزینه‌های مختلف متحمل به مبلغ ۵۰,۰۰۰/- دلار امریکا و حق‌الوکاله به مبلغ ۱۴۷,۰۰۰/- دلار امریکا را از دیوان خواستار شده‌اند. خوانده، نیروی هوایی ایران در مدافعات کتبی خود صدور حکم بابت هزینه‌های متحمل در پاسخگویی به دعوی را خواستار شده است. با در نظر گرفتن نتیجه رسیدگیها در پرونده حاضر، دیوان حکم به پرداخت هزینه‌های دآوری کلا" به مبلغ ۷,۵۰۰/- دلار امریکا مشترکا" به نفع همه خواندگان را منطقی می‌یابد.

ششم - حکم

۴۱ - بنا به دلایل پیشگفته،

دیوان به شرح زیر حکم صادر می‌کند:

الف) کلیه دعوای رام اینترنشنال اینداستریز اینک ، یونیورسال الکترونیکس اینک ، جنرال ایوییشن سپلای اینک ، و آقایان ماروین چارتر و ریچارد گراهام به عنوان جانشینان گالکسی الکترونیکس کورپوریشن اینک علیه جمهوری اسلامی ایران و نیروی هوایی جمهوری اسلامی ایران مردود شناخته می‌شوند.

ب) دعوای متقابل مطروح توسط نیروی هوایی جمهوری اسلامی ایران علیه رام اینترنشنال اینداستریز اینک مردود شناخته می‌شود.

(ج) خواهانها، رام اینترنشنال اینداستریز اینک ، یونیورسال الکترونیکس اینک ، جنرال ایوییشن سپلای اینک و آقایان ماروین چارتر و ریچارد گراهام به عنوان جانشینان گالکسی الکترونیک کورپوریشن اینک، مکلفند هزینه‌های داوری به مبلغ ۷،۵۰۰/- دلار امریکا به خواندگان، جمهوری اسلامی ایران و نیروی هوایی جمهوری اسلامی ایران بپردازند.

لايه، به تاريخ ۱۹ اردیبهشت ۱۳۷۰

Bengt Broms

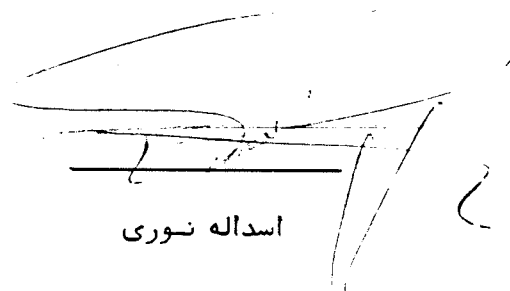
بنگت برومسی

رئیس شعبه یک

هوارد ام. هولتزمان

به نام خدا

اسداله نوری